

Németh József:
Az USA Nemzeti Gárdájának kialakulása
és fejlődése a történelmi események tükrében

A Nemzeti Gárda 2003. december 13.-án ünnepelte 367. születésnapját¹, amely történelmi léptékkal mérve is mindenképpen jelentős időtartamnak mondható. Ugyanakkor fontos megjegyezni, hogy a polgárok közös védelmi szervezetei, a milíciák már jóval a Függetlenségi Nyilatkozat kiadása, valamint az Alkotmány ratifikálása előtt működtek.

Tagjai olyan farmerek, kereskedők, doktorok, egyszerűen hazafiak voltak, akik képesek és hajlandók is voltak fegyvert fogni az őket és közösségüket veszélyeztető bármely közös ellenség ellen. A hivatalosan elsőként az indián támadások elhárításának céljából 1636-ban Massachussets környékén megalakított csapatokat később országszerte több száz követte, így ezeknek a szervezeteknek jelentős szerepük volt az anyaországtól, Angliától való elszakadás gondolatának népszerűsítésében, majd a későbbi fegyveres összeütközések során is.

A Nemzeti Gárda történetének vizsgálata során érdemes figyelemmel kísérni az ország illetve a világ történetének azon fordulópontjait, amelyekben a Nemzeti Gárdának rendeltetésénél fogva jelentő szerepe volt. Az Amerikai Függetlenségi háborútól kezdve a normandiai partraszálláson át, egészen a napjainkban folyó iraki háborúig szinte valamennyi jelentős konfliktusban fellelhetőek a Nemzeti Gárda bizonyos egységei, mi több rendkívül sok híres, történelemformáló személyiség vett részt a Gárda műveleteiben, úgy, mint a későbbi Elnök, George Washington, Abraham Lincoln, vagy Harry S. Truman.

A kezdetektől a XX. századig

Bár a Nemzeti Gárda történetének kezdete konkrét dátumhoz is köthető, mégis meg kell említeni, hogy a Gárda alapjai a XIII. századi angol kolóniákban kerültek lefektetésre. Az első angol telepések nagyon sok kulturális hagyományt és szokást hoztak magukkal², és nem volt ez másképp a katonai dolgokkal sem. Nagy-Britannia ugyanis sokáig nem rendelkezett

¹<http://www.1800goguard.com/index.asp>

² http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-2-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+Colonial+Times

állandó, professzionális hadsereggel, így a nemzet védelmében a katonai szolgálatra kötelezhető polgár-katonára támaszkodott.

Az Amerikai Hadsereg Nemzeti Gárdájának története 1636. december 13-án kezdődött, amikor a Massachusetts közeli öbölben található kolónia három milícia ezredet szervezett az ún. Pequot-indiánok egyre növekvő fenyegetésének kivédésére.

Ennek alapjául az angol milíciarendszert vették, amelynek kialakítását Angliában az 1573-as ún. Erzsébet Statútum törvényesítette, amely lehetőséget teremtett az összes 16 és 60 év közötti férfi a haza védelmében történő mozgósítására, akik aztán meghatározott nagyságrendű fizetés mellett vettek részt a csatákban. A sikeres lokális kezdeményezés aztán más területeken is követésre talált, így sorban alakultak meg az egyes közösségek védelmi jellegű szervezeti.

Alig tíz évvel a franciák és az indiánok ellen vívott háború után az amerikai függetlenségi törekvések az angolok elleni fegyveres összeütközésbe torkolltak, amelyben a milíciák szerepe döntő jelentőségű volt.

Fontos megemlíteni, hogy számos reguláris ezredet, amelyek parancsnoka nem volt más, mint az a George Washington, aki korábban a milíciában szolgált ezredesként, és aki aztán később az Amerikai Egyesült Államok elnöke lett, a polgári védelmi szervezetek tagjai közül toboroztak.

Amikor aztán kitört a háború, a parancsnokok hamar megtanulták, hogy miként lehet a polgár-katonákat a britek ellen hatékonyan alkalmazni. Nem történt ez másképp akkor sem, amikor 1780-ban a déli államokban dúló harcok közepette az amerikai tábornokok a milícia segítségét vették igénybe, hogy kiegészítsék és hatékonyabbá tegyék a meglévő állandó erők tevékenységét.

A Függetlenségi Háborúban tehát nagy sikerrel bizonyították a nemzetőrök, amelynek hatása nemcsak az angolok veszteségeiben voltak mérhetőek, hanem abban is, hogy innét származik az a mondás, amellyel egy tiszt harcba küldte egységeit a britek ellen: „Csak akkor tüzeljetek, amikor már látjátok az ellenség szemének fehérségét!”³. Mindez nemcsak a milicisták bátorságára utal, hanem arra is, hogy rendkívül fegyelmezhető, épp ezért hatékony fegyveres erővel rendelkeztek az amerikaiak.

Az igazsághoz azonban az is hozzá tartozik, hogy az angolok gyakran bíztak gyors és könnyű győzelemben, amelynek egyenes következménye volt a korábban már említett hatékony ellenállás okozta meglepetés, illetve az abból fakadó vereség. Az amerikai milícia

³ <http://www.1800goguard.com/index.asp>

tehát bebizonyította, hogy a civil önkéntesekből kiképzett fegyverforgatókat lehet kovácsolni, és amely ezzel egy időben megalapozta a későbbi Nemzeti Gárda hagyományait és hírnevét.

A Függetlenségi Háború kapcsán fontos megjegyezni, hogy az angolok elleni küzdelem során az amerikai polgárok is harcoltak egymással, hiszen bár döntő többségük a függetlenség híve volt, mégis voltak olyanok, akik az angol királyt részesítették előnyben. A patrióták és a lojalisták közötti fegyveres összetűzésekből aztán a milícia ugyanúgy kivette a részét, mint a függetlenségi harcokból.

A háború végeztével az (állam)alapító atyák – mintegy az állampolgárok a fegyveres harcokban betöltött kiemelkedő szerepének elismeréseként – nagy hangsúlyt fektettek a milíciák véleményének kikérésére olyan konkrét kérdésben is, mint például az, hogy milyen legyen az új állam kormánya.

A milíciák szerepe ezzel nem fejeződött be, sőt továbbra is a politikai csatározások résztvevői maradtak, hiszen az Alkotmányban megjelölt szerepük tekintetében meg kellett találni azt az egyensúlyt, amely a föderalisták és az anti-föderalisták számára is elfogadható volt.

A föderalisták az erős, centralizált kormányzást, és nagy, állandó, a milíciával kiegészített haderőben gondolkodtak szövetségi irányítás alatt, míg ellenfeleik az önálló államokat, és a kicsi vagy egyáltalán nem létező reguláris erőket az állami ellenőrzés alatt álló milíciával részesítették előnyben⁴. A fennálló ellentétet végül úgy oldották fel, hogy az Elnök lett a fegyveres erők főparancsnoka, míg a Kongresszus kapta az egyedüli hatalmat az adók a katonai kiadások fedezésnek érdekében történő emelésére, valamint a háború deklarálására.

A milíciák tekintetében is megtörtént a hatalommegosztás, hiszen az egyes államok kapták meg a jogot a tisztek toborzására, illetve a kiképzés lebonyolítására, míg a szövetségi kormány volt a felelős a különböző általános előírások megalkotásáért és betartásáért.

1792-ben a Kongresszus meghozta azt a törvényt, amely kisebb változtatásokkal további 111 évig fennmaradt, és amelynek a lényege az volt, hogy (néhány kivételes esettől eltekintve) minden 18 és 45 év közötti férfi besorozható lett a milíciákba⁵. Ezzel párhuzamosan vált lehetővé az is, hogy az önkéntesek megvásárolhassák az egyenruhájukat és a saját felszerelésüket is. A szövetségi kormány ekkor alakította ki a szervezeti felépítés alapjait, továbbá biztosította a fegyverek és lőszer megvásárlásának anyagi fedezetét.

⁴ http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-7-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+the+Revolution

⁵ http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-7-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+the+Revolution

Ugyanakkor sajnálatos módon a honatyák nem rendelkeztek arról, hogy milyen következményei lehetnek a fenti előírások be nem tartásának, vagy megszegésének. Ennek hiánya azt eredményezte, hogy az államok nagy többségében a milíciák szervezettsége és hatékonysága rendkívül alacsonnyá vált.

Az 1812-ben lezajlott háború demonstrálta, hogy az Európától lévő földrajzi és politikai izoláció ellenére az Egyesült Államoknak szüksége van a fegyveres erejének megerősítésére.

Ez nyilvánult abban, hogy a haderő milícia komponense egyre nagyobb mértékben került feltöltésre a növekvő számú önkéntesekből. Sok állam kezdett hagyatkozni a saját szerveződésű egységeire, amely nyilvánult abban is, hogy a meghatározott szövetségi támogatást jelentős mértékben rájuk áldozták.

Ebben az időszakban, még a leginkább farmjellegű Délen is, a kialakuló egységek bázisa alapvetően a városok lakosságából adódott. Hivatalnokok és kéziparosok adták a katonai erő döntő többségét, míg a tisztek, akiket az egységek általában maguk választottak meg, a módosabb ügyvédek és bankárok közül kerültek ki. Amikor az 1840-es, 50-es években egyre növekvő számban érkező bevándorlók is létrehozták saját egységeiket, már találunk olyan etnikai alapon szerveződő csoportokat, mint például az ír „Jasper Greens” vagy a német „Steuben Guards”⁶.

A Gárda egységeinek 70%-a az 1846 és 1847 között lezajlott Mexikói Háborúban alakult. Bár ebben az USA első amerikai háborújában az egységek alapvetően külföldön harcoltak, mégis jelentős nézeteltérés volt a reguláris hadsereg tisztjei és a milíciák önkéntesei között, amely ellentét a későbbi harcok során újra előkerült.

A regulárisak csalódottak voltak, amikor a milícia tisztjei magasabb beosztásba kerültek, és időről-időre panaszkodtak amiatt, hogy az önkéntes csapatok hanyagok és fegyelmezetlenek voltak.

A fentiek ellenére a kritikus ütközetekben tanúsított magatartás felejthetővé tette a milicisták bűneit, sőt a Mexikói Háború tapasztalatai megmutatták, hogy milyen katonai utat kell bejárnia a nemzetnek az elkövetkezendő 100 év során: a reguláris tisztek elkészítették az írásos tudnivalókat és megalkották a vezetés elméletét, míg a milicisták a harcoló csapatok moráljáért feleltek.

Ha csak annak a százalékos arányát nézzük, hogy a férfi lakosság milyen veszteségeket szenvedett az egyes fegyveres összetűzések során, akkor a Polgárháború

⁶ http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-5-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+the+Mexican+War

messze a legnagyobb háborúként definiálható, hiszen abban több amerikai halt meg, mint a két világháborút együttvéve⁷.

Amikor 1861 áprilisában a Sumter Erődnél megtörtént az első összecsapás az északiak és a déliek is egyaránt mozgósították a milíciáikat, hogy megerősítsék haderejüket. Az, hogy az önkénteseket csak 90 napra hívták be, azt jelentette, hogy mindkét oldal azt hitte, hogy a harcok hamar véget érnek, de az első csata, amely Bull Runnál történt, bebizonyította, hogy ez koránt sincs így. Ekkor Abraham Lincoln, az USA hivatalban lévő elnöke 400.000 önkéntest három éves szolgálatra kötelezett, amelynek következtében számos milícia ezred újjászervezésre került. Miután a legtöbb önkéntes már szolgálatban volt így később Északon is és Délen is elkezdtek a besorozásokat.

A Polgárháború számos híres egysége, mint például a 20. Maine, amely az unionista vonalakat védte Gettysburgnál, vagy Stonewall Jackson híres mezítlábasai, a milicisták közül kerültek ki, mi több a legtöbb zászlót is a gárdisták egységei hordozták.

A Polgárháború végeztével a déli államok katonai megszállás alá kerültek, és a milíciák felállítására vonatkozó jogukat egészen addig megvonták, amíg nem voltak képesek egy elfogadható köztársasági kormányt felállítani. A déli államok erre válaszként afro-amerikaiakból álló egységeket szerveztek, amelyek irányítását 1877-ben a fehérek vették át, bár néhány államban, mint például Alabamában, Észak-Karolinában és Tennesseeben fennmaradt pár „fekete milícia”.

A XIX. század utolsó évei a milíciák számára a gyarapodást jelentették. Az iparosodó észak-keleten és közép-nyugaton bekövetkezett polgári rendzavarások elhárításának növekvő igénye az államokat további szervezetek felállítására ösztönözték, amelyek működésének biztosítására már külön bázisokat is építettek.

Ebben az időben kezdték az államok saját milíciáikat – nem hivatalosan – „Nemzeti Gárdának” hívni, amely elnevezés eredetileg még a Polgárháború előtti időkből származott, mégpedig New York állam milíciájának kezdeményezésére annak a Lafayette márkinak a tiszteletére, aki a Francia Forradalom idején a „Garde Nationale”-t vezette⁸.

1889-ben, miután a Maine csatahajó Havanna kikötőjében felrobbant, az Egyesült Államok háborút deklarált Spanyolország ellen, amelynek Kuba ekkoriban még az egyik gyarmata volt. Mivel azonban az Elnöknek nem volt joga a Nemzeti Gárdát a határokon túl

⁷ http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-1-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+the+Civil+War

⁸ http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-8-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+the+Spanish%2DAmerican+War

bevetnie, így a fennálló problémát úgy oldották meg, hogy az önkéntesek magánszemélyként mentek Kubába, és aztán ott szervezték újjá a korábbi egységeiket.

A Nemzeti Gárda egységei kitüntették magukat a Spanyol-Amerikai Háborúban, mi több, a háború leghíresebb egysége egy lovas csapat volt, amelyet részben Texasból, Új-Mexicóból, valamint Arizonából származó gárdisták alkottak. A háború valódi jelentőségét nem a Kubában a spanyolok ellen folytatott harcok adták, hanem az, hogy ekkor vált az USA igazi hatalommá a Távols-Keleten, hiszen a spanyol elnyomás alól szabadulni kívánó Fülöp-szigetek függetlenségének elnyerése és megtartása érdekében engedélyezték amerikai csapatok állomásoztatását az országban. Mivel a Karib térségben a reguláris erők voltak döntő többségben, így a Nemzeti Gárdára hárult az a feladat, hogy a Fülöp-szigeteken folyó harcokban helyt álljanak, így ők voltak az első Ázsiában harcoló amerikai csapatok, akik a gerilla harcmodort alkalmazó ellenséggel küzdöttek.

A Spanyol-Amerikai Háború és az USA nemzetközi hatalommá válása során felmerült problémák rámutattak arra, hogy a hadsereget meg kell reformálni. Sok politikus és tiszt szeretett volna egy jóval nagyobb reguláris haderőt, de az ország békeidőben egyrészt soha nem rendelkezett egy nagyméretű állandó haderővel, másrészt nem is volt hajlandó feleslegesen fizetni érte. Később aztán az egyes államok jogainak szószólói megtorpedózták a Kongresszus azt a tervét, amely egy teljes szövetségi fennhatóság alatt álló tartalékos haderő jöjjön létre.

A Nemzeti Gárda az I. világháborútól Vietnámgig

Az 1903-ban történt jogalkotói tevékenység olyan modernizációs folyamatot indított el, amelynek során kezdtek egyértelművé válni a szövetségi jogkörök is. Ennek során megnövelték a szövetségi költségvetést, kötelezték a Nemzeti Gárdát, hogy töltsen fel egységeit a minimálisan előírt szintre, továbbá biztosították a hivatásos tisztek ellenőrzési jogát. A gárdistákat évente 24 napos szolgálatra, illetve 5 napos éves gyakorlatra kötelezték, amelyért most első ízben kaptak fizetést⁹.

1916-ban újabb törvény született, amely garantálta az állami milíciák számára azt a státuszt, hogy ezek a szervezetek jelentik a hivatásos haderő elsődleges tartalékát. Ugyanakkor ettől az időponttól hívták ezeket a szervezeteket immár hivatalosan „Nemzeti Gárdának”. A törvény továbbá előírta a Nemzeti Gárda tisztjeinek oly módon történő

⁹ http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-8-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+the+Spanish%2DAmerican+War

kvalifikációját, hogy azt a hadsereg iskoláiban kellett megszerezniük; rendelkezett afelől, hogy a Gárda egységeit a Háborús Hivatal (War Department) ellenőrizhette, és intézkedett arról, hogy az egységeket a reguláris erők előírásainak megfelelő módon szervezzék. A gárdatagok ekkortól kaptak illetményt a napi szolgálatokért is.

A korábban már említett 1916-os Nemzeti Védelmi Törvény (National Defense Act) akkor lépett hatályba, amikor a mexikói banditák és a forradalmár Pancho Villa a dél-nyugati határvárosokat folyamatosan fenyegették. Erre válaszként a hivatalban lévő Elnök, Woodrow Wilson aktív szolgálatra hívta a gárdistákat, amelynek során 4 hónapon keresztül mintegy 158.000 katona teljesített szolgálatot a mexikói határ mentén.

Amikor 1917 tavaszán az USA háborút deklarált Németország ellen, a Nemzeti Gárda már egy sokkal komolyabb feladattal találta magát szembe, mint a határvédelem. Az államok által hadosztályokba szervezett egységek a 40%-át adták az Amerikai Expedíciós Erők teljes létszámának. Három az öt harcoló amerikai hadosztályból a Nemzeti Gárdából tevődött össze. A Tennessee-ből és Carolinából származó gárdisták közül kapták meg a legtöbben a Medal of Honor, mint az egyik legmagasabb katonai elismerést.

Az I. és a II. Világháború közötti időszak nyugodtnak volt mondható mind a hadsereg, mind pedig a Nemzeti Gárdát illetően, és ebben az időszakban jött létre a Légierő Nemzeti Gárdája (Air National Guard)¹⁰.

Bár a Nemzeti Gárdának volt már az I. Világháború előtt is néhány repülőgépe, azonban csak két egység volt megfelelően megszervezve, mégpedig New York államban. Az első világegyháború után minden hadosztály mellé szerveztek egy ún. megfigyelő repülőszázadot, amelynek alapvető feladata a felderítés volt. 1930-ban már mintegy 19 ilyen repülő egységgel rendelkezett a Gárda, bár a gazdasági világválság jelentősen visszavetette a folyamatot, mégis csekély számú újabb csapatok megszervezését meg tudták oldani.

1940 nyarán már Európa nagy része a nácik kezén volt, és az év vége felé a Nemzeti Gárda egységeit a hamarosan valószínűsíthető összecsapás miatt aktiválták. Az egy évvel később Pearl Harbornál bekövetkezett japán támadáskor a Gárda már teljes készenlétben volt, bár az addig eltelt egy évben nem ment minden túl könnyedén.

A II. Világháborúban a Nemzeti Gárda akkor meglévő mind a 18 hadosztálya szerepet kapott, így jelen voltak az európai, az afrikai, és a távol-keleti hadszíntéren egyaránt. A 34. hadosztály Minnesotából, Iowából, és Dél-Dakotából származó gárdistái vívták Olaszországban a legtöbb harci napot a többi egységhez képest.

¹⁰ http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-10-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+World+War+I

A II. Világháborút követő években a légierő nagyarányú fejlesztése a Nemzeti Gárdát is utolérte, és az új egységek új feladatokat kaptak, amelyek éles helyzetben történő kipróbálására nem kellett sokat várni, hiszen 1950 júniusában, amikor Észak-Korea megtámadta Dél-Koreát, megkezdődött a Koreai Háború.

Két hónapon belül 138.600 gárdistát mozgósítottak, és az első egységek 1951 januárjában érkeztek meg a térségbe¹¹. Ugyanezen év nyarán már nagy számban voltak jelen a Gárda mérnökei és tüzérségi egységei. Novemberben újabb két gyalogsági hadosztály, a 40. Kaliforniából, illetve a 45. Oklahomából, érkezett az országba, hogy felvegye a harcot az észak-koreaiakkal és a kínaiakkal.

Az 1960-as évek a Gárda részleges mozgósításával kezdődtek, mintegy válaszként a Szovjetunió a Berlieni Fal megépítésére tett lépéseire. Jóllehet nem történt közvetlen összecsapás a két állam között, mégis közel 45.000 gárdista volt aktív szövetségi szolgálatban egy évig.

Az évtized vége felé Lyndon Johnson, az USA éppen hivatalban lévő Elnöke a vietnami harcok elindulásakor mégsem tartotta szükségesnek a Nemzeti Gárda mozgósítását, hiszen elegendőnek tartotta a hadsereg aktív állományának bevetését a harcokba. Amikor azonban a vietkongok által 1968-ban megindított Tet-offenzíva egyre sikeresebbé vált a Nemzeti Gárda 34 egységét riadóztatták, amelyek közül végül 8 szolgált Vietnamban¹².

Az otthon maradottak sem álltak tétlenül, hiszen a háború-ellenes tüntetések és zavargások megszüntetésében és a rend fenntartásában jelentős szerepük volt.

Az 1960-as évek kapcsán fontos megjegyezni, hogy az egész ország számára ez az időszak a komoly szociális változásokat hozott, amelyek megjelentek a Gárdában is, különösen, ami annak az etnikai összetételét jelenti. Az 1947-ben New Jersey-ben elkezdődött integrációs folyamat, amelynek célja a Gárda etnikai egységesítése volt, az 1960-as években a jogszabályok által is alátámasztottá vált. Ennek eredményeképpen mintegy 25 évvel később a Nemzeti Gárda tagjainak negyedét afro-amerikaiak alkották. Hasonló nagyságrendű változást jelentett a nők részvétele a Nemzeti Gárdában, hiszen a 20. század elején elindult folyamatban a nők először, mint nővérek szolgálhattak, azonban napjainkban számukra is teljesen nyitott a Nemzeti Gárdában történő szolgálatvállalás.

¹¹ http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-4-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+the+Korean+War

¹² http://www.virtualarmory.com/SiteLayout/Include/ShowPage.asp?strPage=/AboutGuard/23_1-9-b.asp&ContextID=AboutGuard&Title=The+Guard+in+the+Vietnam+War

Következtetések

A Nemzeti Gárda történelméből az alábbi következtetések vonhatóak le:

- A Nemzeti Gárda megalakulásának a pillanatában nem beszélhetünk egy egységes az egész országra kiterjedő szervezetről, hanem csak az adott közösség, mint egy új területre érkező csoport, az anyaország hagyományait alapul vett, spontán, a helyi népcsoportok (elsősorban indiánok) támadásinak kivédésére kialakított válaszáról.
- Az ilyen csoportok hatékonyságát és eredményességét nagyban befolyásolta az, hogy tevékenységüket közvetlenül az adott közösség érdekében kellett kifejteniük, így ez jelentette a későbbiek során is azt a morális alapot, amelyre az adott állam, illetve maga az ország is hagyatkozhatott a későbbi harcok során.
- A Nemzeti Gárda folyamatos fejlődését az tette lehetővé, hogy a politikai (törvényhozói) akarat a kezdetektől felismerte és támogatta a nemzet érdekeinek és értékeinek a védelmét háborúban és békében egyaránt.
- Rendkívül jelentősnek mondható az, hogy a Nemzeti Gárdát a haderő integráns részeként definiálták oly módon, hogy az feladataiban és eljárásaiban is mindig együttműködött a reguláris erőkkel.
- A Nemzeti Gárda szerepét az is növelte, hogy ez a szervezet jelentette, és jelenti napjainkban is a hadsereg és a társadalom közötti hidat, amelynek segítségével a polgárból olyan katona képezhető, akinek tevékenysége során a fő motiváció a haza iránti szeretet, és a közösség szolgálata.

Felhasznált irodalom:

Az Amerikai Egyesült Államok Alkotmánya

Charles Townsend: The Oxford Illustrated History of Modern War, , Oxford University Press, Oxford-New York, 1997

Dr. Hautzinger Gyula: Átalakuló honvédelem – a korszerű területvédelem és társadalomelméleti aspektusai, PhD értekezés, ZMNE, 2002

Dr.Csabai György: Az USA XXI.századi stratégiái, Kapu, 2003. márciusi szám

John Pickford: Reaching the Unreached, Printed by Quorn Litho, Loughbourogh, 1997

Joseph Frankel: International Relations in a Changing World, Oxford University Press, Oxford-New York, 1991

Szigeti Lajos: A nemzetőrség megalakításának kérdései, Hadtudomány, 2000, X. évfolyam, 4. szám

Trevor N. Duty: The Evolution of Weapons and Warfare, Da Capo Press, Fairfax-Virginia, 1984

Interneten fellelhető források:

<http://www.1800goguard.com/> és vonatkozó részei

<http://www.arng.army.mil/> és vonatkozó részei

<http://www.virtualarmory.com/> és vonatkozó részei